Коли у поле млисте
Від снігу не пройти,
О деревце безлисте,
Яке щасливе ти!
Стоїш собі в негоду,
Ждеш маю-омолоду
І не боїшся льоду,
Що всі калюжі стяг.

Коли замети в полі,
Щасливе джерело!
Для тебе літа-волі
Неначе й не було!
Застигле серед лугу,
Ти не вдаєшся в тугу,
Не ремствуєш на хугу,
Що замітає шлях.

Якби ж і з нами всіми
Так діялось! Та ба:
Кого в холодні зими
Не костенить журба?
А як її зустріти,
Як самоту терпіти,
Душею збайдужіти —
Не сказано в піснях.